Un exèrcit català

Fa dies que parlem d´exèrcits. Les maniobres de les forces armades espanyoles a les Gavar res, i als entorns urbans de Sant Climent Sescebes, han generat rebuig social. I bromes.
No fa pas gaire, un grup de soldats es va perdre a bosc, tot fent maniobres, precisament d´orientació, i van acabar trucant al 112. No cal dir que l´electricitat humorística de la situació és inqüestionable. I més bromes.
Dilluns passat vaig anar a comprar llibres, a la Mediterrània de Palafrugell. El llibreter, amic meu, em va dir que dies enllà participaria en la conquesta pacifista del castell de Sant Miquel. Després he vist que la performança ha estat un èxit. Gent, alguns amb estelades, nassos de pallasso i pistoles d´aigua, encapçalats per l´alcalde de Celrà, que considera les maniobres com una represàlia als acords de desmilitarització adoptats pel municipi.
El sotasignat d´aquest article es va fer insubmís l´any noranta, al costat d´uns quants més. Em van imposar una pena de presó de dos anys, quatre mesos i un dia. Condemna que es va commutar per una inhabilitació, deien que per opositar a funcionari, per rebre beques i per treure´s el carnet de dur tràilers. El nostre advocat va ser en Tià Salellas. Anys després, el govern d´Aznar ens va absoldre.
Recordo que, a més de ser pacifistes, s´hi afegia un rebuig visceral a l´espanyolisme. I és que les forces armades de l´Estat, al regne de l´eficàcia simbòlica encara representen el que vostès i jo sabem. Una instantània, un resum, si volen, d´aquells tancs entrant per la Diagonal. Per tant, ser pacifista i català és una feina doble. Vol dir que s´està en contra dels exèrcits i de les armes, però també vol dir que s´està en contra d´una força tinguda per força d´ocupació nacional. Un pacifista nord-americà, per entendre´ns, té la meitat de feina que nosaltres. I un veterà de guerra també. Per això, a finals del 2016, un grup d´excombatents va demanar perdó als indis Lakota. Un perdó en diferit, és clar.
Com que no hi ha perspectives que els veterans de guerra espanyols facin un acte de contrició pels tancs de la Diagonal, ni pels bombardejos, ni (embolica, que fa fort) per la desfeta de 1714, la doble càrrega simbòlica l´Exèrcit espanyol continua intacta. Una càrrega, no obstant això, que sembla dissoldre´s quan, aquests dies també, hem parlat de la possibilitat d´un Exèrcit català. Recolzat per historiadors i analistes catalans, un excoronel irlandès ha esbossat com podrien ser unes hipotètiques forces de defensa en una Catalunya independent. En un país, ho recordin, que l´any 1982 va votar NO a l´OTAN. I, davant d´aquesta iniciativa, i davant d´articles que recomanen romandre a l´OTAN i dotar-se d´un exèrcit, com per art de màgia, bona part dels pacifistes patris calla.
Potser és un eco de la pruïja joansalesca, o potser es tracti d´una misèria més que el procés ha contribuït a esborrar de la memòria col·lectiva. Però jo em pensava que el pacifisme no depenia d´on bufés el vent.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/02/26/exercit-catala/831450.html?utm_source=rss